

må skære ned for så mange milliarder kroner. Men det ændrer ikke ved – jeg er ked af, at hr. Kristian Thulesen Dahl ikke er her og kan svare på det – at der ikke er en eneste af de regler og vedtagelser her fra Folketinget, der i dag giver kommunerne problemer med deres økonomi, som Dansk Folkeparti ikke har stemt for. Og det vil også være sådan, når vi går dem igennem, at stort set ingen af dem ville kunne være blevet vedtaget, hvis ikke Dansk Folkeparti havde stemt for. Derfor må Dansk Folkeparti påtage sig ansvaret for de nedskæringer, der foregår ude i kommunerne landet over.

Jeg vil sige, at den diskussion vi har haft om velfærden, er et godt eksempel på, at regeringen siger et og i praksis gør noget andet. Det er så fantastisk, at man ikke kan forstå, hvad der i virkeligheden foregår. Altså, hvordan kan der være 76 mia. kr. i kassen i overskud bare i år, og så har man ikke råd til at sørge for, at ældre får det ordentligt, at skolerne ikke bliver ordnet? Vi får måske forklaringen af finansministeren senere, med hvorfor er så stenrigt et samfund med så mange penge i statskassen ikke i stand til at sørge for, at vores skoler bliver istandsat, at vores uddannelser får et ordentligt løft, at vi bliver foregangsland, hvad angår vedvarende energi, at ældreområdet får et løft?

Der er ingen, vil jeg vove at påstå, når man er ude at diskutere i landet, der kan forstå, hvorfor kommunernes velfærd skal skrumpes, når det, folk gerne vil have, jo er mere velfærd, og de kan se, at der er råd til det. En del af forklaringen er, at vi har at gøre med en regering og en finansminister, der er helt igennem ortodoks og fundamentalistisk i sin politiske, økonomiske tankegang.

Finansministeren siger det sådan, at hvis vi ansætter en person mere i det offentlige, så forsvinder der en arbejdsplads i det private. Og så er det klart, at vi ikke kan ansætte nogle flere i det offentlige, men det er jo noget sludder. Der forsvinder ikke en eneste smedearbejdsplads, når vi ansætter en mere til at passe børn. Alligevel gentager han det igen og igen som et mantra, at der ikke er flere at ansætte for at forbedre velfærden.

Regeringen er nemlig så glad for mantraer, og det virker, som om man siger: Hvis jeg nu bare siger det ofte nok, hvis jeg messer det gang på gang, så kommer det nok til at virke, så kan vi nok fjerne os fra virkeligheden og få folk til at tro på, hvad vi siger.

Når virkeligheden fra kommunerne trækkes ind i debatten, så kører finansministeren på repeat: Kommunerne får mange flere penge, kommunerne får mange flere penge. Han siger det igen og igen i en utrolig hastighed, selv om regeringspartierne egne borgmestre fortæller om nedskæringer. Og statsministeren er jo regeringens mester i at messe: Der er ikke blevet flere fattige, der er ikke blevet flere fattige. Det hører vi gang på gang. Når Rådet for Socialt Udsatte dokumenterer, at det er der faktisk, så messer statsministeren bare videre og siger: Der er ikke noget at komme efter, der er ikke noget at komme efter. Det er måske den mest berømte af de her udtalelser fra regeringens side, at der ikke er noget at komme efter. Og så kan vi stoppe der.

Kl. 17.10

Selv ud fra teorier på handelsskolerne kan det betale sig at investere i den offentlige infrastruktur, og det er faktisk bindende nødvendigt for at sikre velferden og sammenhængskraften i samfundet. Vi har jo en konkurrenceevne, vil jeg sige til finansministeren, der er i top i verden på grund af velfærd og lighed.

Det er jo lige præcis den forudsætning for vores konkurrenceevne, som regeringen er i fuld gang med at bryde ned. Den er så forbløndet af sine liberalistiske mantraer, at den er parat til hvad som helst for ikke at afvige en millimeter fra sin fine læresætning om, at markedet skal fylde mere, og at det solidariske, velfærden, skal være en mindre del af vores samfund. Det private forbrug, mængden af fladskærme, skal vokse og vokse, hvorimod omfanget og kvaliteten af velfærd er sat på standby eller på nedskæring.

Det er et ideologisk felttog, regeringen er i gang med, hvor der skal skæres i velfærden, så der kan blive mere til dem, der har mest. Det er så udmærket i den her tid, hvor uventet mange penge vælter ind. Jeg vil næsten tro, at finansministeren blev lidt ked af det den dag, de nye tal kom om, hvor mange penge der faktisk var i kassen. For det gør det jo endnu vanskeligere at forstå, hvorfor der ikke er plads til at gøre noget mere for fællesskabet og velfærden. Og det er selvfølgelig, fordi ideologien står i vejen for at bruge pengene og for at sikre en bedre velfærd og en bedre solidaritet.

Hvis vi kigger ud i verden, er det akkurat den samme ideologi, der er problemet. Når vi så en udsendelse i fjernsynet, »Når tilbud dræber«, hvor indiske arbejdere gik i gift til knæene for at producere billige håndklæder til danskerne, er det jo den samme markedsfilosofi, nyliberalis-